

10



เที่ยงสามสิบแปดนาที

ซังฮยอนก้มลงมองนาฬิกาข้อมือทุกๆ สามสิบวินาที
หนึ่งนาที่ หนึ่งนาที่...

ซังฮยอนไม่อาจอยู่นิ่งๆ ได้ เขาระวนระวายไปมาทุกครั้งที่เข็มนาฬิกา
ขยับพลางใช้เท้าเตะต้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ อย่างหงุดหงิด

หยดน้ำฝนที่เกาะพราวอยู่บนใบไม้พากันร่วงลงบนศีรษะ

แจฮย็อนหันเห็นชายหนุ่มยกมือขึ้นปัดหยดน้ำบนผมอย่างโกรธ

"ไม่มีนาฬิกาหรือไง นี่มันก็โมงแล้ว"

แจฮย็อนเบะปากใส่

"หายไปนาทีเดียวมันน้อยไปนะ สำหรับฉันต้องห้านาที่ ทำไมคะ คอยฉันท
ห้านาที่นี้มันนานมากขนาดนั้นเลยหรือ"

ซังฮยอนก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมตัวเองต้องระวนระวาย
ขนาดนั้นด้วย เลยรีบเสไปถามเธอว่าอยากจะกินอะไรแทน

"อืม...คัลบีแพงไป เอาไว้กินคราวหลังแล้วกัน ฉันอยากกินคิมบับ*

* ข้าวห่อสาหร่ายเกาหลี

จับแซ* ยาแซพกกิมบับ** แซนตวิซ ทวีกิม*** แล้วก็จะไรๆ อึกเยอะแยะเลย"
สิ่งที่อยากกินถูกแจฮีร่ายยาวเป็นหางว่าว ซังฮยอนเลยตัดสินใจจับมือ
เธอไปยังร้านอาหารที่ให้บริการในแบบบุฟเฟต์
ซังฮยอนวางจานลงบนมือแจฮีพลางบอกให้จัดการอาหารตรงหน้าให้
เต็มที

"เห็นฉันเป็นนักกีฬาซูโมหรือไง"

แม้ปากจะเหน็บแนมเขาแต่แจฮีก็ตักอาหารใส่จานด้วยรอยยิ้มที่ผลิบาน
บนใบหน้า หลังจากนั้นทั้งคู่ก็พากันมานั่งลงตรงโต๊ะของตัวเอง

แจฮีหยิบตะเกียบขึ้นมา กำลังมุ่งมั่นจะเนื้อหอยออกจากเปลือก สีหน้า
จริงจังของเธอดูน่ารักนัก

แต่ยังไม่ทันที่เธอจะได้ลิ้มรสหอยที่พยายามแกะแทบเป็นแทบตาย
ซังฮยอนก็คีบฉกเนื้อหอยใส่ปากตัวเองอย่างรวดเร็ว แจฮีหันขวับมาทำหน้าบึ้ง
ใส่ทันที

"นี่!!"

พอเห็นซังฮยอนแลบลิ้นให้อย่างกวนๆ แจฮีก็หลุดคำออกมา ความโกรธ
เมื่อครู่หายไปแล้ว เธอจึงหันกลับไปกินสลัดแทน

อู๋ๆ คนที่ตั้งหน้าตั้งตากินสลัดก็ร้องเสียงดังเหมือนตึกที่ได้เจอสมบัติ
อะไรสักอย่าง

แจฮีโซวโบผักกาดที่ตรงกลางไปมีรูโบเป็นรูปหัวใจให้เขาดู

"ว้าย!! นี่ๆ คุณนี่สิคะ โบผักกาดขาดเป็นรูปหัวใจล่ะ"

"ในสายตาคุณนายกับตั้งใจจะมองเห็นแต่อะไรประเภทนี้หรือไงครับ"

แจฮีค้อนให้และจัดการหยิบมือถือมาชะสภาพเก็บเอาไว้ พอถูกถาม
ว่าจะถ่ายไปทำไม ก็ได้คำตอบว่าจะเอาไปโพสต์ในมินิโฮมพี****

ซังฮยอนส่ายหน้าในความโอเวอร์ของหญิงสาว

"ทำไมคะ มีคนมาก็อปปี้รูปที่ฉันถ่ายไปเยอะขนาดไหนรู้หรือเปล่า"

ซังฮยอนชะงักกึกทันที หัวสมองนึกไปถึงโฮมพีของกีซังขึ้นมา ดูเหมือน

* ผัดวุ้นเส้นแบบเกาหลี ไม่ใช่ไข่

** ข้าวผัดผัก

*** อาหารประเภทซุบแบ่งทอด

**** ไดอารีออนไลน์ของเกาหลี

ว่าโฮมพีของกีซิงจะลงหัวข้อบอर्डที่เป็นรูปถ่ายเอาไว้ด้วย

เขาริบบถามแจซี่ว่ามีวิธีที่จะค้นหาข้อมูลทีลงเอาไว้ในโฮมพีหรือไม่ เพราะคิดว่าต้องมีคนที่ก่อรูปจากโฮมพีของกีซิงไปแน่นอน

"ฮ่าๆๆ"

แจซี่มองซังฮยอนทีอยู่ๆ ก็หัวเราะออกมาอย่างไม่รู้สาเหตุ ชายหนุ่มริบบวางช้อนแล้วดึงเธอให้ลุกขึ้นเพื่อพาไปยังบ้านท่านทูตย่านพยงซัง

ทันทีทีมาถึงบ้านท่านทูต ซังฮยอนก็ขอริบบให้แจซี่ช่วยเป็นล่ามและค้นหาโฮมพีของเด็กๆ ชาวต่างชาติทีกำลังเล่นกันอยู่ในห้องนั่งเล่น

เขาคิดว่าถ้ามีหลักฐานแน่ชัดวาระหว่างกีซิงกับคยองซุกมีความสัมพันธ์ฉันคู่รักกัน เรื่องทุกอย่างก็จะจบ

ทั้งสองใช้เวลาค้นหาพักใหญ่ก็ยังไม่พบรูปทีทั้งคู่ถ่ายด้วยกันสักรูปตอนที่กำลังจะตัดใจเลิกหา สายตาของซังฮยอนก็พลันเหลือบไปเห็นกีซิงในเสื้อทีเชิ้ตสีแดงสะดุดตาเข้า

เขามั่นใจว่าเสื้อตัวนี้ต้องเคยเห็นทีไหนมาก่อนแน่ๆ เพราะมันไม่ใช่เสื้อทีเห็นได้ตามตลาดทั่วไป

นึ่งคิดไปพักใหญ่ ทันใดนั้นซังฮยอนก็นึกถึงเสื้อทีเคยเห็นซักตากอยู่ที่บ้านของคยองซุกขึ้นมาได้ เขากลับไปส่งแจซี่ทีออฟฟิศ แล้วก็รีบโทรไปหาทัลไฮเพื่ออธิบายเรื่องราวทีเกิดขึ้น

ซังฮยอนเร่งให้เพื่อนรีบไปจับกุมกีซิง แต่ทัลไฮยังลังเลเพราะหมายจับยังไม่มาถึง เขาจึงเน้นย้ำถึงความแน่นอนของหลักฐานทีได้มาเพื่อให้ทัลไฮใจขึ้นว่างานนี้จะไม่พลาดแน่นอน

หลังจากวางสายจากทัลไฮแล้วซังฮยอนก็มุ่งหน้าไปบ้านของซุกทันที ซึ่งตอนนั้นเธอกำลังย่ำเท้าลงไปบนผ้าทีต้องนำมาซักใหม่เพราะเปียกฝนอยู่พอดี และนั่นก็ทำให้เขาได้เห็นเสื้อทีเชิ้ตสีแดงทีเป็นหลักฐานแบบจังๆ

ซังฮยอนพาคยองซุกทีกำลังตกใจเพราะการปรากฏตัวของเขาริบบขึ้นไปบนรถ โดยคว่าเสื้อทีเชิ้ตสีแดงตัวนั้นถือติดมือมาด้วย

หลังถูกพาไปห้องสอบสวนกีซิงก็ถูกจับให้นั่งลง แม้จะเห็นคยองซุกทีเพ็ง

ถูกพามาดีหน้าของกีซิงก็ยิ่งเรียบเฉย

"คุณรู้จักคุณคนนี้มั๊ย"

ซังฮยอนถามกีซิงขณะที่สายตากำลังจับจ้องอยู่ที่คอกของซุกสลับกับกีซิง
ไปด้วย

"ไม่รู้จัก"

กีซิงตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย รูปถ่ายที่ได้มาจึงถูกโยนลงบนโต๊ะ และ
ในภาพกีซิงก็สวมเสื้อสีแดงอยู่ แต่เจ้าตัวยังคงไม่สะทกสะท้านใดๆ

จนกระทั่งซังฮยอนหยิบเสื้อที่ได้เอามาจากคอกซุกที่เก็บเอาไว้ในกระบะเป่า
ออกมา เมื่อนั้นเองสีหน้าของกีซิงก็เริ่มเผือดสีลง ส่วนคอกของซุกก็ปล่อยไฮออกมา

"ฉันจะไปเตรียมรายงานการสอบสวนนะ"

ทัตโฮยัมและบอซังฮยอนขณะหันหลังเตรียมเดินออกจากห้อง

ของอุยีนึงรวดเร็วตัดฟ้า มีจักรยานที่มีร่มกางบังหยดฝนไว้อยู่ด้านหลัง
ความเศร้าหมองแผ่กระจายไปทั่วใบหน้าที่กำลังมองลงไปเบื้องล่าง
เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นปลุกเขาออกจากภวังค์ สายจากซังฮยอนโทรมา
รายงานว่าคดีเรียบร้อยแล้ว

หลังจากวางสายของอุยีก็นั่งไปหยิบร่มที่จักรยานไป

แจฮีกำลังจัดเก็บสไลด์ข้อมูลงาน APEC เมื่อปี 2001 อยู่ ขณะเก็บไป
ก็ได้รับรู้ข้อมูลส่วนที่ไม่เคยรู้มาก่อนไปด้วย

หญิงสาวหยิบปากกาขึ้นมา มองหากระดาษโน้ตเพื่อเอามาจด พลิ้น
สายตาเหลือบไปเห็นกระดาษโน้ตปีหนึ่งวางอยู่ข้างๆ โทรศัพท์ พอเอื้อมมือ
ไปหยิบจึงได้เห็นข้อความที่อยู่บนนั้น

'คุณไม่อยู่ผมก็เลยกลับไป เบียกฝนมา หนาวจัง เลยออกไปซื้อกาแฟ
แต่ว่ามันคงติดเป็นนิสัยไปแล้วสิ ที่ผมต้องซื้อมันมาสองแก้ว ของคุณ'

แกรีก!

เรียวแรงหายไปจากนิ้วเรียวที่จับปากกาเอาไว้

ขอโทษนะคะ

อยู่ๆ ใบหน้าของซังฮยอนก็ลอยแทรกขึ้นมา ขนาดรู้สึกผิดต่อของคู เธอ
ยังนึกถึงหน้าของซังฮยอนอีก...

ยิ่งคิดแฉีก็ยิ่งรู้สึกผิด

หลังจากจัดการกับสไลด์งานเสร็จเรียบร้อยแล้วแฉีก็ไปหาซังฮยอนที่
โรงพัก ชายหนุ่มกับทัลไฮกำลังเดินออกมาพอดี เขายิ้มให้เธออย่างผ่อนคลาย

ดูท่าว่าคดีจะคลี่คลายไปในทางที่ดี...

เห็นหน้าเขาแบบนั้นแล้วแฉีก็นำบานรู้สึกดีใจราวกับเป็นเรื่องของ
ตัวเอง เธอหันไปทักทายทัลไฮ ถามถึงเรื่องคดีว่าแก้ไขได้อย่างไร ทัลไฮจึงเล่าให้ฟัง
ถึงความฉลาดของเพื่อน ทำให้แฉียิ่งรู้สึกภาคภูมิใจในตัวซังฮยอนยิ่งขึ้น

ต่อไปเธอคงเจอเขาได้ยากขึ้น คิดแล้วก็รู้สึกเศร้าขึ้นมา งานที่กระทรวง
ต่างประเทศค่อนข้างหนักเอากการ แม้มันจะทำให้เธอได้เจอเขาบ่อยๆ แต่ถ้า
เทียบกับกรที่ได้เห็นรอยยิ้มผ่อนคลายของเขาแล้ว แฉีคิดว่านั่นเป็นสิ่งที่
สำคัญกว่า

แฉีคิดพลางจ้องมองหน้าของชายหนุ่ม แต่อยู่ๆ สีหน้าที่เคยยิ้มแย้มของ
เขาก็เปลี่ยนเป็นนิ่งเฉย เธอเฝ้ามองตามสายตาของเขาไปที่บทยของคูยืนอยู่

ภายในเดินที่ขายอาหารข้างทาง น้อย่างบนเตาถ่านเริ่มเกรียมแล้ว เตา
ถูกตั้งเอาไว้กลางโต๊ะที่นั่งล้อมรอบด้วยบุคคลทั้งสามที่นั่งบอกลีหน้าแตกต่างกันไป

ใบหน้าของซังฮยอนเรียบเฉย ส่วนใบหน้าของยงอู่นั้นดูเศร้า บรยากาศ
น่าอึดอัดเสียจริงๆ

ให้นอนบนเตียงที่โรยด้วยเข็มพันเล่มชะงัดสบายใจว่า

ยงอูรินโซจูลงในแก้วของซังฮยอนแล้วพูดขึ้น

"ตั้งแต่นี้ไปผมจะให้ความเคารพผู้ตรวจการเซ ที่จริงผมควรจะทำมัน
ตั้งแต่แรก แต่ผมก็ทำไม่ได้กับคุณ เพราะจริงๆ แล้วระหว่างอัยการกับผู้ตรวจการ
ไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่ต้องให้ความเคารพอะไรกันนัก"

ซังฮยอนรับโซจูมาดื่มแล้วรินให้เขาบ้าง

"เหตุผลแค่นั้นหรือครับ"

"ไม่ใช่ นั่นมันเฉพาะเรื่องงาน แต่เหตุผลส่วนตัวมีมากกว่านั้น ผมไม่อยากสนิทสนมกับผู้ตรวจการเซมากไปกว่านี้ คุณอาจไม่เข้าใจแต่ผมไม่ได้เกลียดคุณ เพราะคุณทำให้ผมพัฒนาตัวเองให้เป็นผู้ต่อสู้ที่ดีขึ้น ทั้งๆ ที่ความจริงผมอยากสู้กับคุณอย่างไม่ตะขิดตะขวงใจ แม้จะใช้วิธีซื้ขลาดก็ตาม..."

แจ๊สที่นั่งเฝ้ายอนอยู่นานไม่อาจทนฟังต่อไปได้อีก ใบหน้ารู้สึกร้อนวาบขึ้นมา จึงตั้งท่าจะลุกออกไปจากวงสนทนา แต่ถูกซังฮยอนดึงให้นั่งลง

"ถ้าไม่ใช่ยูณแจ๊ส ที่ตรงนี้ก็ไม่มีความหมายสำหรับผม"

ซังฮยอนยกโซจูแก้วที่สองกระดกเข้าปาก

"จริงอยู่ที่อัยการกับผู้ตรวจการไม่ต้องมาทำอันอบน้อมอะไรกันนักหนา โดยส่วนตัวแล้วผมเองก็ไม่ใช่คนพูดเพราะอะไรอยู่แล้ว แต่รู้มั๊ยครับว่าทำไมผมถึงพูดจาสุภาพกับอัยการจึ เพราะมันเป็นมารยาทยังไม่วะครับ มารยาทที่ควรกระทำต่อคนที่ยูณแจ๊สเคย์รัก ผมได้ทำในสิ่งที่ควรจะทำแล้ว ถึงจะมาข่มขู่จะรุมทุบตียังไง หัวใจของผมก็คือยูณแจ๊ส!"

สีหน้าของยองอูซีดลงราวกับถ่านที่ถูกไฟเผาจนกลายเป็นขี้เถ้า ต่างกับแจ๊สที่หัวใจของเธอในตอนนี้งำลังเต้นรัวราวกับกลอง

ซังฮยอนพูดพลางจ้องไปที่หญิงสาวที่กำลังหน้าแดงก่ำก่อนจะพูดออกมาช้าๆ แต่หนักแน่น

"ความรัก คุณบอกให้ผมเชื่อในสิ่งนั้น ถ้าอย่างนั้นก็ทำให้ผมเชื่อสิ ทำให้ผมเชื่อในตัวคุณ ผมจะลองเชื่อใจยูณแจ๊ส...ตั้งแต่วันนี้ไปยูณแจ๊สติดอยู่ภายใต้การจับกุมของซังฮยอน หน่วยปราบปรามอาชญากรรมสถานีตำรวจจิงโนแล้ว"

แสงไฟฟ้าที่ลอดเข้ามาเพียงเล็กน้อยส่องให้เห็นแจ๊สกำลังร้องไห้อยู่ ซังฮยอนรินโซจูใส่แก้ว ของอูที่เคยนั่งอยู่ด้วยไม่อยู่แล้ว ตรงที่นั่งของเขาเหลือเพียงเก้าอี้ว่างเปล่า

ชายหนุ่มจ้องมองแก้วโซจูในมือพลางพึมพำออกมา

"ยูณแจ๊สนี้บ่าระห่ำกว่าที่เห็นอีกแะะ หันหลังให้คนတဲ့ อย่างนั้นได้ยังไง"

หยดน้ำไหลลงมาจากดวงตาแดงก่ำ แจ๊สมองสีหน้าหมองคล้ำของเขา แล้วพยายามเช็ดน้ำตาที่รินไหลออกมา

หัวใจรู้สึกหนักอึ้ง...

อัยการจี้ของอู ซังฮยอนคิดว่าเขาเป็นผู้ชายที่ตึกว่าที่คิดเอาไว้
ถ้าได้เจอกันในสถานะอื่น พวกเขาคงผูกสัมพันธ์ที่ดีต่อกันได้...

แจฮีก็ม่น้ำเพื่อปิดบังความเศร้า ในใจพรั่แต่คำว่าขอโทษ

"ไม่เป็นไร...ก็ผู้หญิงที่ผมชอบเป็นหมี่ชี่อึ้อ ตีนตุ่ม ชี่ไว้วาย แล้วก็
เป็นผู้หญิงที่แย่มากๆ มือดีดีที่แสนเท่ซะจนน่าอิจฉานี่นา..."

คำพูดนั้นทำให้น้ำตาที่กลั้นเอาไว้ไหลรินลงมาอีกระลอก

ซังฮยอนชะงัก หันไปดึงทิชชูที่อยู่บนโต๊ะมาเช็ดน้ำตาให้เธอ เห็นไหล่
ลั่นเทาของร่างบางแล้วหัวใจเขารวกับถูกกรีดไปด้วย

เขารีบสลัดความเศร้าแล้วหันไปหยิบกระเป๋าพวงหญิงสาวให้ลุกขึ้น
ลมเย็นๆ พัดดูบมาปะทะร่างทันทีที่ออกมาจากร้าน อากาศยามค่ำคืน
ช่างหนาวเหน็บเสียเหลือเกิน

ชายหนุ่มถอดเสื้อนอกออกมาคลุมไหล่แจฮีไว้แล้วเดินเคียงกันไปใต้ท้องฟ้า
ยามค่ำคืน มีเพียงแสงจันทร์ที่คอยส่องแสงสว่างจนบดบังแสงดาวอยู่เหนือศีรษะ

ของอูนั่งอยู่ในรถ ทอดสายตาไปตามทางที่มีดสนิท

'ตั้งแต่วันนี้ไปยูนแจฮีตกอยู่ภายใต้การจับกุมของเซซังฮยอน หน่วย
ปราบปรามอาชญากรรมสถานีตำรวจจโนแล้ว'

คำพูดหนักแน่นของซังฮยอนถูกฝังอยู่ในหัวราวกับรอยตราประทับ

ก่อนจะอื่นเล่นขึ้นมาจุกอยู่ที่ลำคอ ลมหายใจขาดห้วง หยดน้ำอุ่นๆ ไหล
ลงมาจากขอบตา

เขาเช็ดน้ำตาแล้วเอื้อมมือสตาร์ทรถมุ่งหน้าไปยังวิลล่าที่อยู่ใกล้ๆ ไชล
ทันที

ครู่หนึ่งของอูก็มาถึงที่หมาย คนดูแลออกมาทักทายก่อนจะไปเปิดไฟใน
สวนและที่เทอเรซให้जनสว่างไสว ชายหนุ่มจึงเดินมานั่งลงบนเก้าอี้ในสวนด้วย
ความเหนื่อยล้า

วันนี้ล้มพัดแรงจนได้ยินเสียงต้นไม้ไหวราวกับจะมีพายุ

ชายหนุ่มหลับตาลง พยายามข่มความรู้สึกในหัวใจ

ท่าทางคืนนี้คงจะชมตาหลับไม่ได้ง่าย ๆ ซะแล้ว...

ของอุกระดั๊บกระสายจนวนกระทั้งรุ่งสว่างจึงลุกขึ้นมาแต่งตัวและลงมา
ด้านล่าง

มืออาหารเข้าเป็นไปด้วยความทรมาน เขากลิ่นอาหารอย่างผิดคอรากับ
มันเป็นเม็ดทราย

หลังจากนั้นก็ขับรถมุ่งหน้าไปยังออฟฟิศ เข้าๆ แบบนี้ถนนหนทางยัง
โล่งนัก

ของอุหักพวงมาลัยจะเลี้ยวเข้าไปในลานจอดรถของกระทรวง พลัน
สายตาเหลือบไปเห็นซังฮยอนยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ขายอาหารข้างทางเข้าเสียก่อน
เขาจึงจอดรถไว้ด้านหนึ่งแล้วเดินลงไปยังที่ที่ชายอีกคนยืนอยู่

ซังฮยอนกำลังกินขนมปัง

เขาวางขนมปังในมือลงพลาจ้องมองผู้มาใหม่

"ตื่นเข้าตื่นนะ ท่าทางน่าอร่อย ป้าครับ ขอผมด้วย"

"เมื่อวาน..."

ซังฮยอนยังคงนั่งเงยบ เขายกขนมปังขึ้นกัดแล้วเบี่ยงเบนความสนใจ
ไปที่ขนมในมือ

"ร้อนกว่าที่คิดว่ะมัย"

"...ปกติของที่นี่เค้าก็ร้อนๆ อร่อยอยู่แล้ว แต่อยู่ๆ ซักเริ่มไม่อร่อยขึ้น
มาซะแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ..."

"น่าเสียดายนะครับ ที่มาปฏิบัติหน้าที่ที่นี่เป็นวันสุดท้ายแล้ว..."

ซังฮยอนชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวแล้วหันมามองด้วยสีหน้าที่ไม่อาจเข้าใจได้
ของอุวางขนมปังที่ทิ้งรอยกัดเอาไว้ล่วงหน้าก่อนจะเดินจากไปพลาจ้องนึกในใจ
การกระทำของเขาช่างเด็กจริงๆ

คืนไม่ใช่ซังฮยอน ไม่ใช่คนที่กินขนมปังข้างทางหรือกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป
ในมินิมาร์ทได้

...และไม่เคยอยากจะทำด้วย

ของอุแปลกใจกับสายตาของแจฮีที่มองผู้ชายคนนั้นจริงๆ

รอยยิ้มขมขื่นฝังลงบนใบหน้าขณะเดินขึ้นบันไดไป

ดวงตาของแจ้บวมช้ำไปหมด

เมื่อคืนเธอชุกหน้าลงกับหมอนนอนร้องไห้ตลอดทั้งคืน รวากับน้ำตาที่
จะไหลตลอดชีวิตพากันไหลออกมาหมดในคราวนี้

พอตื่นเข้ามาส่องกระจกจะแต่งหน้า แจ้ก็แก้แทบช็อคที่เห็นหน้าตาของ
ตัวเองบวมเป่ง

ตอนออกไปทำงานเธอเลยต้องคอยหันไปทางโน้นทีทางนี้ทีเพื่อหลบ
สายตาผู้คน

เมื่อเข้ามาในห้องทำงานได้แล้วแจ้ก็ต้องถอดใจกับงานที่ต้องสะสางใน
วันนี้ที่กองอยู่เป็นภูเขา อีกทั้งยังต้องจัดการงานที่เกี่ยวกับการเปิดการประชุม
APEC ที่พูซานให้เสร็จอีก

ขณะที่กำลังหอบเอกสารไปมาอย่างวุ่นวายญูนก็เข้ามาหา เขาตบมือ
เรียกความสนใจจนแจ้เงยหน้าขึ้นมอง

"เอ้าๆ มัวแต่ทำตาบวมอยู่ได้ จะมองเห็นมัยละนั่น หมู่นี้เป็นอะไรไป
ใครทำอะไรให้เสียหน้าขนาดนั้น แล้วตกลงวันทั้งวันจะเป็นยัยบ้าตาบวมฉิ่ง
อยู่แบบนี้แหละ"

แจ้ลูบคลำที่ตาเบาๆ พลังลูกออกจากใต้แล้วเดินออกมาข้างนอกเพื่อ
ไปลดความบวมของตาในห้องน้ำ

ระหว่างทางเธอเจอกับซังฮยอนที่กำลังถือกล่องเดินมาจากอีกทาง เขา
คลี่ยิ้มบางๆ ส่งมาให้ แจ้จึงเดินเข้าไปหาพร้อมรอยยิ้มกว้าง

แค่เห็นหน้าเขา หัวใจที่เคยหนักอึ้งดูเหมือนจะอันตรธานหายไป...

"แย่มากเลยสินะ"

"อะไรเหรอคะ"

"ก็ร้องไห้ไงละ ตาคูณบวมขนาดนี้แสดงว่าต้องร้องไห้หนักมากแน่ๆ ผม
ยิ่งเหมือนคนไม่ดีเข้าไปอีก"

แจ้ลูบดวงตาแล้วจิกยิ้มให้

"เพราะชอบถึงร้องไห้ เพราะชอบจะไปโทษใคร...คุณคงไม่เข้าใจ"

"ถึงผมจะไม่เข้าใจหัวใจของยูนิแฉอี้ แต่ผมจะจับมือคุณเอาไว้แบบนี้ดีมั้ย"
ซังฮยอนบีบมือแฉอี้เบาๆ เพื่อยืนยันคำพูด เธอจึงยิ้มจนหลังจมูกเป็น
รอยย่นดูน่ารักพร้อมกับพยักหน้า รู้สึกหัวใจอบอุ่นขึ้นมาอย่างประหลาด แล้ว
อยู่ๆ ก็จามออกมา นี่เธอคงรับเชื้อหวัดมาซะแล้ว

แฉอี้พยายามกลืนน้ำมูกที่คอยแต่จะไหล ไม่นานเธอก็จามออกมาอีกครั้ง
ซังฮยอนจึงถามด้วยความเป็นห่วง

"เป็นหวัดละสิ ออกกำลังกายซะบ้าง ร่างกายเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ใช่แค่
ของตัวเองนะ วิ่งจิกกั้งบ้างหรือเปล่า สงสัยผมคงต้องเข้าไปช่วยจัดการซะแล้ว
เออละ งั้นพรุ่งนี้เข้ามิดผมจะโทรไปปลุกนะ เปิดมือถือเอาไว้ด้วยละ..."

เพราะไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ของอุจี้จึงต้องออกมาหากาแฟดื่มเพื่อไล่
ความอ่อนเพลีย

และนั่นเองที่ทำให้เขาต้องมาเห็นภาพของแฉอี้กับซังฮยอนเดินไป
ด้วยกันอย่างกะหงุกกะหิง เขารู้สึกเหมือนภาพทางเดินข้างหน้ากลายเป็น
สีขาวโพลนไปหมด

ถ้วยกระดาษในมือถูกขยำจนยับเยิน

ของอุจี้กลับเข้ามาในห้องทำงานด้วยใจที่ปวดร้าวโดยไม่ทันสังเกตว่ามี
ผู้ร่วมงานคนหนึ่งกำลังคอยอยู่ ชายคนนั้นลุกขึ้นโค้งทักทายก่อนจะส่งเอกสาร
ให้ปลางแจงรายละเอียดในแฟ้ม

"ข้อมูลของควอนดอกรมานครับ หรือ 'เจ้าพ่อฮันรยู' แต่ก็แค่ชื่อเท่านั้น
แหละครับที่ดูมีอิทธิพล จริงๆ ก็แค่แก๊งอันธพาลเล็กๆ ในเกาหลี"

"ตอนที่เลือกนายกสมาคมชาวเกาหลีในต่างประเทศ พวกเจ้าพ่อเกาหลี
ก็เข้ามาก่อความวุ่นวายใช่ไหม"

"เหมือนในหนังเลยละครับ มีการเรียกเก็บค่าคุ้มครองจากกิจการของ
คนเกาหลีที่อยู่ในต่างประเทศซึ่งถูกดูแลกว่าสี่สิบกิจการ"

"คดีคล้ายกับเมื่อปี 2001 เยนนะ ถ้าอย่างนั้นหลักฐานเท่านี้ก็เพียงพอ
แล้ว ไปขอกำลังสนับสนุนจากหัวหน้าหน่วย และขออนุมัติจากกองบัญชาการ
ตำรวจแห่งชาติและองค์การตำรวจโลกให้เรียบร้อยนะ"